

Τι άλλαξε τελικά;

Γεια σου, Σου γράφω τρεις μήνες μετά τη λήξη της πανδημίας. Όπως φανταζόσουν άλλαξαν πολλά και ταυτόχρονα, τίποτα δεν άλλαξε. Αυτό που φάνταζε κεντρικό σημείο αφήγησης στη ζωή όλων μας πριν λίγο καιρό έχει γίνει κιόλας μια μακρινή μνήμη. Έτσι δε συμβαίνει με όλα τα σημαντικά γεγονότα σήμερα; Τα ερεθίσματα είναι τόσα πολλά, διαδικτυο, σόσιαλ μίντια, οικογένεια, φίλοι, μέσα μαζικής ενημέρωσης, στρες, δουλειά... άγχος για το μέλλον. Το παρελθόν πόσο χώρο έχει για να συνεχίσει να μας ταλανίζει - συνειδητά έστω. Ξέρεις ότι εγώ ιδίως σπάνια σκέφτομαι το παρελθόν κι ας το νιώθω να κοιμάται κάπως στα πιο απόμεσα σημεία του μυαλού μου. Καμιά φορά μιλάει ο κόσμος για την καραντίνα, κυρίως μιλάνε με χαμόγελο όμως και γελάνε, κάνουν αστεία - όσοι τουλάχιστον ήταν τυχεροί και δεν έχασαν κάποιο δικό τους. Οι περισσότεροι άνθρωποι στις μέρες μας και στη χώρα μας έχουν συνηθίσει να αγωνίζονται. Για το μισθό, για το αύριο, για την οικογένεια. Αυτό κάνουν και τώρα. Η αβεβαιότητα στη χώρα μας προϋπήρχε οπότε αυτό είναι κάτι που δεν άλλαξε. Η οικονομία έχει πληγεί αλλά και τότε ήταν καλά; Έχουμε συνηθίσει πλέον να υπομένουμε, δε μας είναι ξένο. Κάτι που κάπως έχει επηρεαστεί είναι τα πολιτικά. Ο κόσμος ανά τον κόσμο δικάζει και καταδικάζει τους ηγέτες που φέρθηκαν ύπουλα και ανάγωνα στους πολίτες. Θέλουν να τους τιμωρήσουν και το ίδιο θέλουν και οι αντιπολιτεύσεις. Εγώ πώς το βιώνω; Δεν κοιτώ πίσω, δεν αναστοχάζομαι. Τα ξέχασα κιόλας όλα, και την καραντίνα και τους θανάτους και όλα. Πάντα έτσι κάνω. Στο μυαλό όπως σου ξαναπα δεν υπάρχει χώρος για αυτά. Έτσι μόνο επιβιώνεις, κοιτάς μπροστά και βλέπεις πού μπορείς να πας και τι μπορείς να κάνεις, ελπίζοντας ότι θα τα καταφέρεις. Να προσέχεις και να έχεις υπομονη, οι μέρες περνούν γρήγορα, έτσι θα περάσουν κι αυτές οι μνήμες. Το μελλοντικό εγώ σου